

Van még ettől lejjebb?

KOSÁRLABDA NB I/B, Keleti csoport, férfiak, 16. forduló

A tarjaniakat (fehér mezben Debreceni Gergő) az ezer sebből vérző Tiszaújváros is padlóra küldte...

Salgótarjáni KSE – Tiszaújvárosi Phoenix KK 72–75 (12-16, 25-17, 11-21, 24-21) Salgótarjáni Városi Sportszarnok, 350 néző, vezette: Bognár Józsa, Major.

Salgótarján: Harris 10, Mucsibabics 3/3, Blaskovits L. 17/6, Jakab P. 21/9, Béres D. 9/3. Csere: Dániel P. 2, Csapai 10, Debreceni G., Tóth R. Edző: Molnár István.

Tiszaújváros: KILYÉN 3, PAPP B. 20/6, Szabó N., Pongrácz 8/6, HILL 22. Csere: PÖSTÉNYI 6, BENŐCS D. 12/3, Magyar L. 2, Kovács Z. 2. Edző: Szendrey Zsombor.

Az eredmény alakulása: 4. perc: 2-4, 8. perc: 11-11, 12. perc: 16-24, 17. perc: 27-30, 24. perc: 44-35, 27. perc: 46-45, 31. perc: 48-56, 36. perc: 64-66, 39. perc: 69-69. Kipontozódott: Benőcs D. (35.), Mucsibabics (37.), Harris (39.).

Nem nagyon, adhatunk tömör választ a címben feltett kérdésre, azok után ugyanis, hogy a szombati fellépésük előtt igencsak fogadkozó tarjáni kosarasoknak sikerült elpackázniuk egy újabb kötelező győzelem kategóriába sorolt meccset, Molnár István tanítványai, hat fordulóval az alapszakasz zárása előtt, a tabellán már csupán egyetlen riválist előznek meg. Pedig az esélyek, ha valamikor, most tényleg az SKSE mellett szóltak, hiszen egy olyan tiszaujvárosi gárda volt a miénk ellenfele, amely az utóbbi napokban, hetekben edzőjét, Brunyánszky Istvánt és két meghatározó játékosát, Madár Andrást és Debreceni Dánielt is elveszítette. A sorozatban négy bajnokit elbukó rivális gondjairól-bajjairól szállingózó hírek azonban a piros-feketék éberségét mintha túlságosan is elaltatták volna, mással aligha magyarázható, hogy ezen a kulcsfontosságúnak is méltán nevezhető összecsapáson egy igencsak langyos, dekoncentrált hazai alakulat kocogott ki a

pályára – amely azután az első öt percben, ajtó-ablak ziccerek tömkelegét elhibázva, mindösszesen két pontot írt fel a táblára. A jóval motiváltabbnak, harapósabbnak tűnő látogatók a nógrádi megyeszékhelyről elszármazott Papp Bendegúz talátaival a nyitó negyed derekára hét egységgel el is húztak, s bár Jakab röpke fellángolásának köszönhetően kisvártatva 11-11-re alakult a derbi állása, a második felvonás elején már ismét tekintélyes, 24-16-os hátrányban találta magát a támadásban és védekezésben is gyermetes

hibákat elkövető tarjáni gárda. Elmaradhatatlan időkerésüket követően a meccsbe szép lassan azért megérkező vendéglátók a folytatásban Blaskovits, Harris és Jakab kosaraival eredtek az ekkortájt főként a remekül beszármazott Papp Bendegúz akcióira, valamint az olajozottan működő Kilyén-Hill páros-kapcsolatra építő Tisza-partiak nyomába, s Csapai szép centergóljával, 31-30-nál, a találkozó folyamán először, immár a vezetést is magához ragadta az SKSE csapata. Bár Blaskovits utolsó pillanatban (vagy az után...) be-

rámolt triplája a nagyszünetre végül négy pontos tarjáni fórt eredményezett, a publikum hazai érzelmű része az addig látottaktól azért lényegesen jobb, izgalommentesebb folytatásban reménykedett (37-33).

A harmadik periódus elején mindenestre úgy tűnt, teljesülhet a drukkerék vágya, pár perc játék után ugyanis, Béres és Jakab kosaraival, immár kilenc ponttal húzott el az élénken kezdő házigazda. Ekkor azonban tarjáni oldalon két rendkívül rossz ütemű csere következett, melyek után az alakulni látszó

csapatjáték megint teljesen szétesett. Az indokolatlanul „megbolygatott” SKSE erejéből a játékérből hátrálévő majd hét percben mindössze négy pontra futotta, amit súlyosan meg is büntetett a továbbra is rendkívül szívósan küzdő Szendrey-gárda. A palánkok alatt korlátlanul uralkodó, huszonkét pontja mellé húsz lepattanót is begyűjtő Hill, valamint az újból magára találó Papp eredményességére építő vendégek egy 26-8-as negyedzáró-negyednyitó szériát repszerttek, s az utolsó tíz perc kezdetén már 61-52-re vezettek. Csakhogy ekkor a piros-feketék is megnyitották hosszú hajrájukat, s Béres triplájának, Csapai zsákolásának és Hill kárára bemutatott látványos dobásblokkolásának, valamint Mucsibabics trojkájának köszönhetően a finishez közeledve már-már be is fogta riválisát Molnár István alakulata. Noha a Mucsibabicsot egy véleményes faulttal és egy technikai hibával kipontozó Major játékezőnek hála 64-66 után némi lélegzetvételhez jutottak a vendégek, az utolsó két percben immár 69-69-es állással fordulhattak a felek. Az örülten alakuló végjátékban azután, a sors furcsa rendelkezéséből, épp egy földijük döfte a kést a tarjáni szívekbe: a remek napot kifogó Papp Bendegúz hatból öt büntetődobást értékesítve terelte a sikerért kétségtelenül jobban megoldozó újborsóiakat a győzelmi ösvényre. A dumaszó előtt nem sokkal a mieink ugyan még tehettek volna egy kétségbeesett kísérletet az egyenlítésre, ám ahelyett, hogy ráemelt volna egy triplát, Blaskovits az ellenfél büntetőterületéig nyargalt a labdával, miközben a hátrálévő néhány másodperc szépen lepergett...

Molnár István: – A legfajóbb az a mai vereségben, hogy az ellenfél sokkal nagyobb akarással játszott, mint mi. Tudom, hogy a fiúkat nyomta a tét, azonban ilyenkor mutatkozik meg, hogy ki az igazán jó játékos, csapatember. A harmadik negyedben, kilencpontos vezetésünk-nél olyan hibákat vétettünk, amelyeket egy serdülőcsapat sem követ el...

Szendrey Zsombor: – Olyan csapatok találkoztak ezen a mérkőzésen, amelyek már nagyon ki voltak éhezve a sikerre. A hazai pálya mindenképpen ellenfelünk mellett szólt, s őszintén bevallom előzetesen kevésbé bíztam abban, hogy meg tudjuk lepni a megerősödött salgótarjáni együttest. Két jól küzdő gárda találkozásánál, azt gondolom, a hazaiaknak is megvolt az esélyük a győzelemre, ám az égiek segítségének és néhányetően végül mi örülhettünk. Nagyon értékes két pontot szereztünk!

További eredmények: Calle Pubfood Békés – Vásárhelyi Kosársuli 82-76, Óbudai Kaszások – Nagykőrösi Sóllymok KE 104-82. A Budapesti Honvéd SE – Nyíregyháza Blue Sharks, a Debreceni EAC – Miskolci EAFK és a MAFC II. – EKE Eger KOK találkozó lapzártánk után értek véget.

A bajnokság állása					
1. Miskolc	15	12	3	1238-1062	0.900
2. Vásárhely	16	12	4	1413-1257	0.875
3. Debrecen	14	10	4	1144-909	0.857
4. Nyíregyháza	15	9	6	1104-1058	0.800
5. Bp. Honvéd	15	9	6	1088-1082	0.800
6. Tiszaújváros	16	8	8	1159-1195	0.750
7. Nagykőrös	16	7	9	1117-1191	0.688
8. Eger	15	6	9	1048-1125	0.700
9. Békés	15	6	9	1178-1205	0.700
10. Óbuda	16	5	11	1280-1335	0.656
11. Salgótarján	16	5	11	1132-1237	0.656
12. MAFC II.	15	3	12	1080-1325	0.600

Megjegyzés: a Nagykőröستől 1 büntetőpont levonva. H. P.

Betiltották Szojka Ferenc stadionját!

Ebben a XXI. századi modern világban minden bizonynyal az úr- és cyberkorszak, a feltartóztathatatlan haladás – és nem a leírt szabályt tűzzel-vassal keresztülvivő vaskalapos bürokrácia – követelte ki azt, hogy tavasszal már ne lehessen elektromos (meccs állását és a nagyórát digitális üzemmódban láttató) eredményjelző tábla nélkül NB III-as (!) bajnoki labdarúgó-mérkőzéseket játszani a salgótarjáni Szojka Ferenc-stadionban.

Márpedig nem lehet, és pontum! Ennek folyamánként pedig a mindedig ott vitézkedő – vagy éppen nem vitézkedő – STC Salgótarján legénysége a következő időszakban kellemtelen helyzetbe kerülhet, mivelhogya a jelen állás szerint a klub nem rendezheti meg az elavultnak titulált „Sese-pályán” a hazai találkozót.

A Magyar Labdarúgó Szövetség versenybizottságának szigorú illetékesei ugyanis a legutóbbi pályabejárásakor összeráncolták a szemöldöküket, és a korszerű villanyújság hiányával kicsúcsosodó, súlyos hitátusok láttán úgy döntöttek: visszavonják Nógrád megye egyetlen valamirevaló stadionjának a hitelesítését!

– A létesítményben hiányosságok vannak, amelyeket a klub még nem orvosolt, ezért született meg a határozat – mondta Sárosi Jenő, az MLSZ szóvivője az NSO-nak.

Csak hogy akkor hol játsszák a fiúk a hazai meccseiket? Tud-

niillik, ha a Szojka-stadion nem megfelelő, akkor hol van még valamirevaló pálya 100 kilométeres körzetben? Ha betiltják az ország egyik legszebb fekvésű létesítményét, akkor végtére is hol kergessék a labdát a nógrádi ifjak? Bár, némi reményre ad okot, hogy Sárosi Jenő – megengedőleg – (lásd: NSO) azt is hozzátette: „Amint a klub jelzi felénk, hogy pótolta a hiányosságokat, tartunk egy újabb pályabejárást, és ha tényleg minden feltételnek megfelelnek, akkor ismét hitelesítve lesz a pálya.”

Nos, igaz, ami igaz: korántsem a mintegy négy és fél évtizede hiányzó elektromos eredményjelző tábla nemléte az egyetlen hiányossága az MLSZ-szabályzatban elfogadhatónak titulált harmadosztályú pályák Szojka Ferenc-stadionnak, ahol korábban évtizedeken keresztül több száz élvonalbeli és nemzetközi – például olimpiai és ifjúsági válogatott –, sőt egyszer még UEFA Kupa-mérkőzést is játszottak.

Minderről persze eddig is tudtak az STC Salgótarján vezetői, sőt az MLSZ nem éppen egyszerű NB III-as követelményeit 2016. november 5-i lapszámunkban mi is részleteztük.

A klubvezetők pedig azóta sem tétlenkedtek, és a szövetség által előírt teendők jó részét a somosiak már el is végzeték a stadionban, amelyek közül a leglátványosabb akció kétségkívül az volt, amikor kiszélesítették az MLSZ által újabban keskenynek ítélt játékeret, mégpedig olyannyira, hogy a szent cél érdekében még az atléta számára eléggé fontos távolugródrót is betemették, és bevetették fűmaggal.

Néhány „életbevágóan fontos” korszerűsítés azonban még mindig hiányzik, ezért is vonta vissza az MLSZ a legjobb nógrádi pálya hitelesítését. Mint Balga József, az STC Salgótarján csapatát működtető gazdasági társaság ügyvezetője elmondta: „A szövetség hiányol a stadionban kétszáz háttámlás széket, a kapufák cseréjét, az elektromos eredményjelzőt és a vendégoldali büfét, de terveink szerint egy hónapon belül pótoljuk a hiányosságokat.”

A klubvezetők azonban addig sem izgulnak: „Az első, február 18-án rendezendő, Hatvan elleni hazai mérkőzést a pálya használhatatlansága miatt amúgy sem

tudnánk a Szojka Ferenc-stadionban rendezni, a tervek szerint ezt a találkozót az SBTC tóstrandí műfüves pályáján játsszuk le” – mondta Balga József.

A legsürgetőbb teendőkről a népszerű sportembertől – az SBTC egykori NB I-es játékosától – megtudtuk, hogy a vendégszurkolók számára elkülönített szektort a stadion állóhelyén jelölik ki, és itt a külön kialakítandó épített – tehát nem mobil –, „vendégbüféként” majd az eddigi jegypénztár szolgálhat.

Ki kell cserélni a kapukat is, a jelenlegi szögletes kapufa he-

lyett ugyanis gömbölyített, vagy oválisat kell beállítani – természetesen alumíniumból. Az ülőhelyen is fel kell majd szerezni az elkívánt kétszáz komfortos, háttámlás műanyag széket. Itt majd a lelátó egy részét be kell fedniük, de erre már legalább a bajnokság végéig haladékot kaptak.

Az már más kérdés, hogy ez a szövetségi szigorúskodás mennyire viszi előre az egyébként is meglehetősen ingatag lábakon álló nógrádi labdarúgást.

Alighanem sokan szeretnék tudni, kinek szolgál hasznára

vagy öröme, hogy miközben az ország „boldogabb” részeire busásan osztogatják a milliárdokat, és hovatovább minden falusi pálya alá kacsalábat szerelnek, addig szűkebb hazánkat nemcsak, hogy notóriusan kihagyják a stadionfejlesztési programokból, hanem még a magánszemélyek által így-úgy, de jelentős áldozatokkal fenntartott létesítményeket is betiltják – hogy majd végül is így tüntessék el az egykor szép napokat látott salgótarjáni labdarúgás utolsó túlélőit...

B. R.

Már szerelik a XXI. századi modern székeket a havas-jeges játékerű Szojka Ferenc-stadionban